

Dimény-Haszmann Árpád
ÚGY AKAROM SZERETNI
DIMÉNY H. ÁRPÁDOT

Nazim Hikmet emlékére

2021. május 4-ét írunk
és ülök a laptopommal az ablak mellett
dolgoznom kellene de inkább várom az estét
eddig nem tudtam hogy ez a gyengém
a nap azon szakasza amikor az éj
fáradt madárként ereszkedik alá
mintha fészekre szállna
és védelmezően betakarja nagy szárnyaival a földet

a földet is szeretem
nem úgy mint paraszt őseim
egyáltalán szeretheti-e valaki úgy
hogy sosem kellett túrnia azt?
anyai nagyapám sem volt földművelő
öltönyben járt és kuglizott
de amikor kivitt a gelencei határba
hogy megnézzük a pityókát
és a markában szétmorzsolt gally
mint hamu szállt a forró szélben
a szemében ott parázslott a dühös szeretet
erre a tengert is reaengedhetnéd
nem nő már tovább
mondta és belerúgott a kóróvá aszott pityókaszárakba
éreztem hogy legszívesebben felszántatná eladná ...
az a fajta szeretet égett tekintetében
mint amikor az ember rajtakapja gyönyörű feleségét
egy másik férfival és legszívesebben megölné
de hát a gyerekei anyja
az ízét viszont már gyerekként sem szerettem

a frissen kihúzott retek amit csak blúzunkhoz töröltünk
vagy a kerti eper zamatát rendszerint elrontotta a rátapadt föld
meg kellett volna mosni...

a vizet mindig is imádtam
legyen álló vagy sebesen száguldó
egy hegy fodros alsószoknyája
vagy nagy úri domb mellén gyöngyfűzér
olyanén mely kastélyt visel koronaként
a hosszan nyújtózkodó vizeket különösképp szeretem
azokat melyekkel szem se bír
óceánok meddő sivatagát szélcsendben
hullámparipák által feldúlt tengereket
de leginkább a csendes tavat
amikor szemérmesen beleereszkedik a meztelen hold
olyankor mindig téged látlak *fürdeni*

nem tudatosult bennem
hogyan szeretem az égboltot
a világ kék lepedőjét
felhőpiszkosát vagy esőtől frissen kiöblítettet
amit börtönsétáik során számtalanszor átszíneznék
és letörölnék tekintetükkel az ártatlan elítéltek
amit hosszúléptű gondolataival
sokszor felmért Beke István a feketehalmi börtönben
olvasta az eget ha már a járvány miatt megtiltották
hogyan könyvet vagy újságot kaphasson otthonról
nem szeretem viszont a hangokat
melyek nem az ég felől
hanem a börtönudvarról érkeznek
mintha fák susognának arról
hogyan a törvény előtt sem vagyunk egyenlők

a fák közül a bükkről nem tudtam hogy szeretem
pedig sima és fényes törzsét különösképpen
ami oly sebezhetővé teszi
vagy azt ahogy a többi lombkorona fölé magasodik

hogy több napfényhez jusson
nagy és erős gyökereit
túlélő fa a csupasz ágaival
mint valami világosszürke rém
amikor a szélben hajladozik
az Óvár-kertben láttam három példányt
őrszemek a fenyőerdőtől tíz-tíz méterre
egyiknek az ágán fehér rongyot lenget a szél
ha engem kérdeztek nem a megadás jele
merő megtévesztés
jaj a fatolvajoknak...
az ecuadori esőerdők sétáló pálmafáit juttatják eszembe
melyek képesek gyökereik segítségével
akár húsz métert is vándorolni egy év alatt
ha valami veszélyezteteti túlélésüket egyszerűen odébbállnak
a sétáló fák szép lassan vándorolnak az erdőben
ahogy a gyökereik mindig újra nőnek
szinte látom amint a fairtások elől menekülve
büszke tölgy- és fenyőfáink összecsomagolják
gyökereiket és nekivágnak
távol az ember építette utaktól

soha nem gondoltam volna
hogyan szeretem az utakat
az aszfaltozottat különösképp
veled a kormánynál
gyerekek mögöttünk és a megpakolt csomagtér
amikor issza a benzint a lüktető motor
a kővel felszórt úton ahogy gyorsul az autó
a halványzöld kaszálók és a sík ugarok között
a dülőket alattomos huppanókkal
a biztonságos makadámot az elágazásokat
csupasz szántóföldek mellett elhaladókat
növénytakaró nélkül esőért esedezőket
Dürer-képekből ismerős völgyek fölött elvezető utakat
amikor valami sárga bujkál mélyen a felhők alján
vörös tetős városokon utcai lámpák fényerdejében

a hazafelé utat amit ha sokáig nem láttam
beheged mint egy sebhely
főleg este a sötétben

szeretem a koromsötétet
világító szemű lényeivel
a motorból kipattanó szikrákat
a tűzből kirajzó parászbogarakat
szeretem a szikrát a szemedben
a tüzet ami benned ég a vágytól
a tüzet amit én raktam
amely köré csak engedéllyemmel lehet ülni
a hold erőtlen fénye alatt
amit szeretek bár a leghamisabb fényű
erőtlen és közönyös
szeretem amikor felhőkkel bújócskázik

a magas pehelyfelhőket különösen szeretem
a selymes ezüstös fényüket
a fátyolfelhőket melyek áttetsző védfalat alkotva
takarhatják az ég bájait
a szürkés-kékes lepelfelhőket ahogy elhomályosítják a Napot
a réteges esőfelhőt a kitartó sírástól elkenődött sminkkel

szeretem az esőt is
ahogy vékony hártját húz az ablakomra
egy-egy magányos nagyobb cseppjét amint elsiet szemem előtt
a lassan gurulót mely üveggolyóként zár magába
benne gurulok megállíthatatlanul és biztosan feléd
ebben a versben

nem kérdés a verseket szeretem
a szerelmes verseket különösképpen
a rövid négysorostól a szonettig
most éppen ez az újonnan felfedezett a kedvenc
és arról szól hogy míg te a piruló hajnalt imádod
én az éjt és benned is azt látom s míg te csak az éjt

figyeled hangtalan én a hajnalt is imádom
ami szintén benned van

a rímeket viszont nem szeretem,
még a sorok közt elbúvókat sem
szeretek számomra új költőket felfedezni
ez már-már olyan mint a szerelem csak megcsalás nélkül
nemcsak verseket olvasni de versekről is
mondjuk hírportálok és napilapok címlapján hogy
elkészült az elmúlt ötven év legszebb szerelmes verseinek listája
várom a hírt hogy megírták a legszebb verset
és akkor törlöm amiket írtam
és lecsukom laptopom

de addig is ülök tovább az ablakom előtt
kezemben a kinyomtatott Verssel
melyben egy török költő
1962 márciusában a Prága–Berlin járaton utazva
számba veszi mindazt amit szeret
okot keresve az életre
miközben lassan elhamvad
mint rendre a cigarettái
mindez egy lány miatt
akit Moszkvában hagyott

szeretem a meglepő felismerést
főleg egy vers végén
hogy mégsem a legszebb szerelmes verset akartam megírni
csak miattad írtam le mindezt
mert úgy akarom szeretni
Dimény H. Árpádot ahogy te szereted